

Thử...

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tuyển tập truyện ngắn “Ai cũng có một chuyện tình để nhớ”)

Từng dọc đầu đó, Sài Gòn rộng lớn lắm nên hai người nếu không còn đi chung trên một con đường thì chẳng thể gặp được nhau. Cũng nghe đầu đó Trái Đất tròn, đi hết một vòng chắc sẽ gặp nhau.

Tuy là cô cứ xoay tròn bốn phương tìm anh, nhưng lại sợ ngày gặp chân bước nhưng không quay lại, sợ vẫy tay như hai người đứng ngược lối hay là vội trốn đi trong đám đông khi thấy anh đang tay trong tay sánh bước cùng ai.

Cũng đã xa nhau gần bằng thời gian quen nhau rồi. Bao lâu thì cô sẽ quên? Thời gian...có thật sự là liều thuốc tốt nhất??? Cho những yêu thương đã thành dĩ vãng, cho những nỗi đau trong quá khứ... Cho những ân cần được quên đi, những lỗi lầm được xóa bỏ??? Cô tự hỏi và thầm mong đừng như chiếc xích đu này...cứ lướt qua, lướt lại giữa những tổn thương vụn vỡ của trái tim...

Làm sao đây khi kỉ niệm xưa dẫu trôi nhanh, nhưng vẫn còn vẹn nguyên trong cô. Ngay cả lần đầu tiên nói chuyện.

LÀM QUEN

Face book, 6/6 trên new feeds hiện lên dòng stt:

- Chính xác unfriend 150 bạn...

Cô chột cười, công việc này chính cô đã làm trước đây 1 năm, cũng con số 150. Rồi 2 tháng trước đây, khi cô nhận ra cô muốn tìm thêm thật nhiều, thật nhiều mối quan hệ mới, cô đã accept hết những lời mời kết bạn. Cô dạo một vòng timeline và photo của hẳn. Một gã cũng thú vị đây...Hình khá là bựa.

- Mới add friend, bạn đừng có unfriend luôn nha!!! >”<

Cô comment chọc gã.

- Chúng ta là bạn lâu rồi mà.

Hehe, rút cuộc thì cũng có cơ rồi nhé! Cô nhủ thầm trong bụng rồi nhảy vô nói chuyện với hân.

- Ủa, tui nhớ là tui mới accept bạn mà. Lâu là lâu thế nào?

Sự thật là cô nghĩ thế thiệt, vì chẳng hiểu sao hồi giờ cô có để ý hân đâu. Trước tình trạng độc thân khá lâu, thì những gã trai xung quanh cô đều được cho vào ngắm bắn, một là bị bắn, hai là chẳng có hứng thú sẵn. Nhưng chẳng quan trọng, vì đây cũng là cái cơ mà thôi.

- Hi, mình là bạn lâu rồi. Bạn hay like stt của mình, và mình cũng hay like hình của bạn nữa.

Với một tín đồ Facebook như cô thì chuyện like like và like là chuyện bình thường như ở huyện, cô ít khi comment nhưng dạo và like là trùm. Có lẽ vì vậy nên hình hay stt của cô cũng được cộng đồng ủng hộ rất nhiệt tình.

- Oh, nhưng mình không có nhớ bạn. Vậy mình làm quen lại nha!

Hân, LQC, UEH, chung giảng đường với con bạn thân nhất của cô, chuyên Lý... Cô và hân nói chuyện hăng say chuyện trên trời dưới biển. Tuy chỉ là chém gió, nhưng cô nhận ra rằng hân và cô có khá nhiều điểm chung. Và hân cũng là một gã trai nói chuyện thú vị, vui tính, biết chọc cho cô cười nghiêng ngả. Trong đầu cô tự hỏi, không biết hân có nghĩ thế về cô không? Nhưng giai đoạn ấy có một cơn khủng cứ ngồi đến khuya cười khúc khích trước màn hình máy tính.

Bắt đầu nói chuyện như thế, dẫu đôi lúc bất giác cô nghĩ tới hân rồi chợt cười. Đôi lúc muốn gặp hân. Nhưng vẫn không nghĩ là cô sẽ gặp hân nhanh đến thế, càng không thể nghĩ ra khung cảnh lần đầu gặp mặt ấy.

GẶP MẶT

Giữa đêm Sài Gòn tháng 6, một cô bé vs chiếc khăn quàng chờ ai dưới ánh đèn vàng nhàn nhạt. Đã lỡ để cho gương mặt đó, dáng người đó, mùi hương đó bước vào tim...nhẹ nhàng như cơn gió mùa hạ, vừa đủ cảm nhận hơi ấm

của đôi tay!

Sau cái cuộc điện thoại vô lý ấy, chắc hẳn cũng không thể ngờ cô bé đang đứng trước mặt hẳn bây giờ là thật. Giờ là nửa đêm, trong hẳn vẫn còn vương chút hơi men sau cuộc họp với khách hàng lúc chiều. Hẳn đã nhớ người yêu hẳn, người con gái hẳn đã yêu hơn 4 năm, cũng đã mang cho hẳn bao tổn thương. Nhưng hẳn cũng chẳng thể hiểu được lý do tại sao hẳn lại gọi cho cô, một cô gái chỉ mới nói chuyện qua Facebook chưa được một tuần. Vì hẳn không muốn ở một mình, vì hẳn chẳng gọi được cho người mà hẳn muốn gặp nhất? Vì hẳn không rủ được đứa bạn thân? Hay đơn giản hẳn chỉ trêu đùa thôi, nhưng con bé ngốc này giờ lại ở đây. Sài Gòn với khăn len và áo khoác, nhìn cô bé dễ thương hơn trong hình, có vẻ trẻ con hơn trong hình. Cái không khí này dường như làm cho mọi thứ lung linh và dịu dàng hơn.

Cô đứng chờ hẳn tới, trong lòng không quên chút lo sợ, mà cũng không phải một chút đâu. Nhưng cô vẫn như thế, lì lợm và liều lĩnh. Lì lợm khác người thì đúng hơn. Một đứa con gái như cô thì có ai ngờ giờ này cô sẽ bước ra khỏi nhà và đi với một người con trai chưa lần gặp mặt. Nhưng cô lại an ủi mình, cô đã điều tra hết về hẳn, về bạn bè hẳn, hẳn mà giám làm gì cô thì chắc cũng không dễ gì sống đâu. Cô là một Bọ Cạp mà. Nhưng khi hẳn xuất hiện, nhìn hẳn có vẻ rất hiền, nét mặt có chút gì đó giống mèo con đang phơi nắng. Cô bước lên xe đầy tự tin như thể cô là hổ rồi ấy.

Hai người im lặng một lúc lâu, dạo qua các con phố Sài Gòn. Anh chỉ cho cô nơi anh làm việc, nơi anh từng học, anh chỉ cho cô nhà người yêu cũ của anh. Cô thả mình theo những dòng suy nghĩ, chẳng biết từ đâu tới cảm nhận được một thứ gì đó đang đè nặng con người ngồi trước mình, anh giờ như Sài Gòn đêm vậy. Một chút bất an nhưng bình yên, không quá yên tĩnh, cũng không quá ồn ào.

- Em có thích biển không?

Dĩ nhiên là cô thích rồi. Cảm giác một con người nhỏ bé, lọt thỏm giữa không gian mênh mông. Biển đêm thì trời và đất dường như hòa làm một chẳng thấy được ranh giới rõ ràng. Mới nghĩ tới giờ này được đi biển là cô đã thích rồi. Thế là hướng xe chuyển về phía phà Cát Lái, đã gần 2 giờ sáng.

Dường như hẳn cũng là kẻ thích cười hơn là nói. Nhưng cô bé kia quá im ắng

đi, nên hắn bắt đầu mien man những câu chuyện. Hắn kể cho cô về những chiến tích thời học sinh, thời sinh viên... Về cả mối tình mà vẫn in sâu trong lòng hắn. Về cả người con gái hắn mới quyết định quen trước đây 2 ngày để quên đi mối tình cũ. Hắn nói giả như hắn quen cô trước hai ngày.

Cô khó chịu với lý do mà hắn đưa ra, đồng ý cô đã tròn vòng tay ôm hắn, cũng thích hắn rồi...nhưng đâu có nghĩa là cô chọn yêu hắn hay muốn được là người mà hắn yêu đâu. 2 ngày, cái lý do vớ vẩn. Trong tình yêu chẳng có kẻ trước người sau.

- Em tán anh nha? Em thích đánh đòn có địch.

Anh cười với cái suy nghĩ của cô. Cô bé ơi, cô có biết đòn này chẳng có địch đâu. Nhưng mà cũng khó đánh lắm không? Trong cuộc đời mỗi con người liệu ta thật sự có thể yêu và dâng hiến hết cho tình yêu được bao nhiêu lần. Mỗi tình kia đi qua đã đem đến cho cả anh và cả người con gái mà anh yêu thương quá nhiều tổn thương. Nên anh nghĩ mình sẽ chẳng có thể yêu ai được nữa. Bây giờ, chỉ là anh thấy trống trải, và muốn lấp đầy không gian này thôi. Chỉ cần người con gái đó nói cần anh, anh sẽ lập tức chạy tới mà chẳng cần lý do. Cô bé đang đưa mình vào một trò chơi nguy hiểm đó.

Cô biết muốn người ta yêu mình, trước hết mình phải yêu người ta. Và trò chơi cô tự đặt ra này có thể khiến cô đau, đau lắm. Nhưng vẫn là cô, cô bé liều lĩnh.

4h sáng, hai người đặt chân xuống biển. Chẳng còn là biển đêm như cô tưởng tượng hay mong chờ. Trời đã lờ mờ sáng. Nước biển thì ấm, không khí thì lạnh. Có hai con người lặng lẽ bước bên nhau trên bờ biển, khẽ nghe nhịp tim của nhau, khẽ nắm lấy tay nhau. Bầu không khí dường như ấm lên.

Mặt trời như một quả bong bay màu đỏ, từ từ nhô lên làm sống động cả không gian đầm hơi sương có phần lạnh lẽo lúc trước. Trên nền cát trắng, anh khẽ nắm 2 tay cô, tròn một cái ôm thật chặt.

Một nụ hôn thật nhẹ, nhẹ như nắng sớm mai. Đôi má cô có lẽ đã ửng hồng.

Một đêm không ngủ, hai con người trẻ lên xe quay trở về Sài Gòn nhộn nhịp. Đã có một chút gì đó khác hơn trong tim cô. Còn hắn thì giờ sẽ có một người

theo đuổi. Tuy hẳn chẳng phải đẹp trai, nhà giàu, học giỏi... Nhưng chuyện này chẳng phải lần đầu. Hẳn bình nhiên chờ đợi, còn cô thì háo hức thử sức mình.

KẾ HOẠCH ĐÁNH ĐỒN

- Ngàn vì sao đêm nay, sẽ nói với anh rằng em nhớ a rất nhiều. Ngủ ngon anh nhé!

- Em cũng ngủ thật ngon nhé!

Đó là kịch bản cô đã lên cho mình hằng đêm trong kế hoạch đánh đồn.

- Mai em sẽ mang cho anh cái này!

- Vậy mai 8h anh đợi em trước cửa công ty nha!

Rồi cả đêm hôm ấy cô lọ mọ khắp các diễn đàn, rồi lọ mọ trong bếp nấu nước cốt dừa. Cẩn thận bỏ vào tủ lạnh. Chuẩn bị cho cái này của sáng mai.

5h sáng 6/7, cô dậy thật sớm. Nấu nước sôi, pha café. Thứ café Da Vàng được đem từ nhà cô vào. Cẩn thận pha. Café Dừa, món café đặc biệt mà cô dày công nghiên cứu. Hy vọng anh sẽ thích. Ly café với vị béo của cốt dừa, đắng đắng của café, mùi thơm đặc trưng của café quyện với hương nước cốt dừa.

Ma kết-Bọ cạp, cô cẩn thận gắn chiếc móc chìa khóa tối qua cô vừa mới làm bên cạnh chiếc móc chìa khóa của cô. Lòng lăm lăm hy vọng chiếc chìa khóa của hẳn chưa có "chủ".

Đường buổi sáng thật đông, cô trách mình tại sao cứ loay hoay vụng về để đến giờ này mới ra được khỏi nhà. Vì không thấy chiếc bình giữ nhiệt nên cô chỉ sợ nước đá tan. Cô không phải là người hay khó chịu vì kẹt xe hay đi giữa đông người. Nhưng quả thật lần này, nhìn dòng người mà đang có khí hỏa bốc lên trong người cô.

8h30 cô mới tới được công ty anh. Đã có 2 cuộc gọi nhờ, dường như anh đang vội đi đâu đó.

- Tách café mỗi ngày cho người em yêu thương. Móc chìa khóa Ma kết tặng anh cho ngày đặc biệt hôm nay. ^^

Ừ, thì anh sẽ chẳng nhớ được ngày hôm nay là ngày gì. Là vì cô để tâm, hay như cô nói là cô nhạy cảm với các con số nên nhớ được. Nhưng rồi cô sẽ làm cho anh nhớ! Chỉ cần anh vui, trân trọng món quà cô tặng. Dầu là món quà nhỏ bé nhưng nó là gửi gắm bình an bên anh mỗi ngày.

Cô về công ty, trên miệng bất giác luôn nở một nụ cười rạng ngời, tim rộn ràng một niềm vui vu vơ. Cô vui vì anh nói anh rất thích món quà của cô, vì anh nói sẽ đeo nó vào chìa khóa xe. Và vì chìa khóa xe ấy chỉ có duy nhất một chiếc móc khóa nho nhỏ của cô.

Rồi cô còn vừa vui vừa mắc cười, vừa lo lắng, vừa ân hận, vừa buồn khi anh nhận được tin nhắn anh đã trúng độc tình của cô và đang đau bụng. Ai biểu anh để đến trưa mới uống cơ chứ? Có phải anh biến em thành tội đồ rồi không? Vừa giận anh, vừa thương anh, cũng vừa trách mình. Cô tự nhủ sẽ chẳng bao giờ pha café thứ ấy cho anh nữa. Không biết anh đau bụng vậy có sao không, có ăn cơm được không?

- Anh không sao, chỉ hơi đau thôi mà. Ly café rất ngon, nhưng hơi ngọt. Anh cảm ơn em!

Có lẽ cô đã an tâm hơn phần nào. Và lại vui với lời khen của anh. Nhưng quá thật những điều mà cô đang làm cũng khiến anh rung động. Anh đã nhớ cô nhiều hơn, cũng rất thân quen khi đi chơi cùng cô cùng nhóm bạn của cô. Cũng đã chọn cô là người chia sẻ ít nhiều những vui buồn hàng ngày. Nhưng chấp nhận cho trái tim mình mở cửa lần nữa, phải chăng vẫn là điều anh chưa sẵn sàng.

KẺ YÊU TRƯỚC LÀ NGƯỜI THUA CUỘC

Vậy là cô biết mình đã thua. Cô biết mình tim mình đã trao anh rồi. Từ khi cô thấy nó nhói lên khi anh đi cùng người ta. Từ khi nước mắt cô cứ rơi vì nhớ anh, muốn gọi cho anh. Mà anh thì lại đang cùng ai kia, ở một nơi mà đó là kỷ niệm đầu của cô và anh. Cô đã muốn, giấu anh đi một nơi xa, nơi mà chỉ riêng có cô. Vậy là ai đã hùng hổ xưng là không biết yêu, không biết ghen hả cô bé???

- Em có nghĩ là em đã yêu anh không? Hay chỉ là em có cảm tình với anh?

- Em không biết yêu!

Cô đã từng tự tin nói ra câu nói ấy. Cái thứ tình cảm đó, thật sự cô không thích. Nếu yêu anh thì cô sẽ phải sao nhỉ? Sẽ phải luôn quan tâm người con gái trong tim anh. Rồi cứ phải so sánh người ấy và cô. Rồi những khi anh ở bên người ta, cô biết làm gì. Rồi cứ phải xếp mình vào vai người thứ ba, nín giữ hạnh phúc lưng chừng. Cô thật sự không thích.

Cô không yêu anh, để những tin nhắn một chiều chẳng làm cô buồn. Chỉ lo lắng cho anh thôi cũng đã khiến cô mệt mỏi.

- Em không yêu anh, em không biết yêu anh à!

Mối quan hệ của cô và anh là một cái gì đó mập mờ, mơ hồ mà cô chẳng giám đặt tên. Không yêu nhưng rất nhớ, không giận nhưng rất buồn, không ghen nhưng tim nhói lên cảm xúc khó tả.

Còn với anh, phải chăng anh quá tham lam. Anh không cho cô làm người yêu, không cho cô làm bạn, cũng không cho cô quên anh. Anh treo cô giữa lưng chừng hạnh phúc.

Em đặt mình trong tim ng mới biết tim người không còn chỗ cho em...

"Giá bởi người ta đừng yêu thương thì tốt biết bao...Giá bởi người ta đừng gặp nhau thì hơn...Giá bởi em đừng thích đùa trong tình yêu...Giá bởi đừng có kẻ trước ng sau...lỡ làng...duyên phận...Giá bởi e đừng vô hình, và a cũng thế...biết đâu ta đã thuộc về nhau...Người đến trao cho e nhiều yêu thương... Mà yêu thương nào cũng mong manh"Em biết, a ko tin và e cũng ko tin rằng e có thể yêu anh...Khi e nói e chuyên văn, a đã nói sợ...Có lẽ đúng, nhất là khi e còn là đứa ướm át ẩn dưới cái vẻ ngoài mà a nói là mạnh mẽ, ng đời thấy là vô âu vô lo...lúc nào cũng chỉ cười.Thôi thì e ko tin, a cũng ko tin...Coi như a là nhân vật trong câu chuyện của e...Rồi biết đâu 1 ngày a thấy mình trong cuốn sách nào đó...Thế nên chẳng may có những lúc e yếu mềm...nụ cười của e ko giấu đc nước mắt thì a hãy cứ xem như ko thấy....rồi e sẽ lại cười và chẳng để lại ưu phiền đâu.A cứ là ng cho e chém gió, tán dóc là đc rồi.A ha!

Học cách yêu người chưa được bao lâu...Nay e lại phải học cách quên người...Có những thứ bắt đầu một cách giả dối, nhưng kết thúc lại thật đến đau lòng...Giá như ngày ấy e đừng trêu đùa người, không ” thử sức” mình đánh đồn...thì có lẽ giờ e đã chẳng buồn xác xơ, nước mắt ngấn dài như vậy rồi...Em thua rồi...Trong tình yêu không có thắng thua, cũng không có kẻ trước người sau...Chỉ là trong trái tim anh chưa bao giờ có em...Một người như e, sẽ quên a trong bao lâu chứ? 1’30s như e nói???...Em...đã thật sự rất muốn anh ở cạnh em!!!Nhưng tim e chẳng thể chịu thêm nữa những đợi chờ trong vô vọng, những vô tâm ng đối với em...Chẳng thể cứ mãi hạ mình moi mót những yêu thương a rơi rớt vớt lại cho e để rồi e cười tươi như hoa khi nhận được, rồi lại khóc như mưa khi nhìn a bên ng...Chẳng thể cứ mãi biến mình thành đồ ngốc...biết rõ trong tim người là ai, người anh muốn ở bên là ai, người a nhớ tới là ai...ko phải em, ko hề có em...Mà vẫn cứ mãi ngóng trông người từng phút từng giây...Đến sau, là lựa chọn sau cùng...Em biết!Người đã từng nói cần e...nhưng chưa hề muốn níu giữ e...Vậy thôi, e đi nhé...rồi về nơi chưa có a, con tim e tuy buồn nhưng bình yên...Giá như e ra đi như 1 cơn gió...”

Những phong thư cuối cô gửi cho anh. Có lẽ phải kết thúc trò chơi thôi. Anh nói cô phải đi tìm người chăm lo cho mình chứ không phải tìm người mình yêu. Cô hiểu, và cũng sẽ làm theo lời anh. Dù với cô, đôi khi được chăm sóc cho người mình thương yêu vẫn hạnh phúc hơn là được người khác chăm lo.

Cố quên lại càng nhớ, cô đã ân hận vì cố xóa đi những kỷ niệm với anh. Cô cố nghĩ trái tim mình đã đủ cứng rắn, da mặt cũng đủ dày...chuyện cũ nhắc tới cũng ko cần phải ý tứ gì nữa! Cô cũng đủ kiên cường và có thể mỉm cười đối diện với thế giới này, đem những giọt nước mắt biến thành nụ cười bình thản...

Biết đâu đó chỉ là chiếc áo giáp tưởng chừng cứng rắn...